

KáZsé

Az SzSzKSz Kossuth Zsuzsanna **EGÉSZ**ségügyi és
KÖNNYŰipari Tagintézményének lapja

Levizsgáztam!

I. évfolyam, 5. szám
2012. június

Az idei OKTV országos versenyén magyar irodalom kategóriában Szentí Dóra, iskolánk 12.a osztályos tanulója kiemelkedő eredményt, vagyis 3. helyezést ért el. Vele és felkészítő tanárával, Kovács Zoltán tanár úrral beszélgettünk tapasztalataikról.

– Miért jelentkeztél a versenyre?

Sz. D.: Az idei a második próbálkozásom volt az OKTV-n. Kihívásnak éreztem ezt a megmérettetést, és egyébként is szeretem a versenyeket. De legfőképpen azért jelentkeztem, mert szenvedélyem az irodalom.

– Hogyan készültél fel?

Sz. D.: A felkészülést 2011 nyarán kezdtem el, más ismerős tanárok mellett természetesen Kovács Zoltán tanár úr segítségével.

K. Z.: Megpróbáltam a zsűri fejével gondolkodni, és ennek megfelelően felkészíteni Dórát, kérdéseket feltenni neki. Ezzel igyekeztem megkönnyíteni a tanulást.

– Miből álltak az egyes fordulók?

K. Z.: A verseny három fordulóból állt. Az első fordulóban írásbeli dolgozatban kellett kérdésekre válaszolni, itt az általános felkészültséget mérték. Ez volt a legnagyobb rosta, hiszen kétezer emberből csak kicsivel több, mint százat juttattak tovább. A második forduló, vagyis a középdöntő is egy írásbeliből állt, amelyben egy szabadon választott témára kellett reflektálni.

Sz. D.: Én Dsida Jenő költészetét választottam témául. A harmadik forduló pedig egy szóbeli volt.

– Hogy zajlott ez a szóbeli?

Sz. D.: Egy tízfős bizottság bírálta el a versenyzőket, s kérdéseket tettek fel a második fordulóban írt esszémmel kapcsolatban. A kérdések főleg a dolgozatban megfogalmazott véleményem kifejtésére irányultak, de olyanok is voltak, amelyek a szakirodalomban való jártasságot mérték fel.

K. Z.: Dóra szerényen nem említi, hogy igazából mi zajlott. Én ugyan nem lehettem a teremben a szóbeli közben, de láttam, hogy ő a többi versenyzőhöz képest mennyi ideig volt bent, és milyen arckifejezéssel jött ki. Maximum nyolc-tíz percig lehetett bent, míg volt, akit húsz percig is „nyaggattak”. Az volt a benyomásom, hogy Dóra lehengerelte a bizottságot. Körülbelül tíz helyezést javított az írásbelihez képest, ami által sikerült dobogós helyet elérnie a versenyen, s ez főképp a szóbelin való remek szereplésének volt köszönhető.

– Ilyen magabiztos volt a többiekhez képest? Nem izgult?

K. Z.: A szóbelire két és fél órát vártunk. Érdekes volt, hogy amíg mindegyik versenyző a könyveit bújtja, mi nevetgáltunk, s Dóra az egész idő alatt laza maradt.

Sz. D.: Valóban érdekes volt figyelni a versenyzőket, s a szóbeli alatt a zsűrit is szemléltem, hogy milyen az arckifejezésük, hogyan reagálnak a válaszaimra. Maga a vizsgaszituáció is rendkívül érdekes volt, rengeteget tanultam belőle.

– Mik a további céljaid a nagyszerű helyezés elérése után?

Sz. D.: A Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karára jelentkeztem. A helyezésemnek köszönhetően 80 pluszpontot kaptam, s az emelt érettségit is beleszámítva megszereztem a maximálisan elérhető 100 pluszpontot.

Ameddig csak lehet, szeretnék az irodalommal foglalkozni, lehetőség szerint kutató-szerint végezni.

Herczeg Liliána

Képünkön Szentí Dóra, iskolánk 12.a osztályos tanulója Dr. Hoffmann Rózsától, az Emberi Erőforrások Minisztériumának oktatásért felelős államtitkárától veszi át a díjat június 1-jén, Budapesten, a Móricz Zsigmond Gimnáziumban.

A Délmagyarország Mizu? című középiskolás mellékletében diákújságíróink írásai rendszeresen megjelennek, a KáZs é annak egyik együttműködő partnere. A fenti interjút a következő számba küldtünk „felnőtt testvérlapunknak” (ezúttal a diáktehetségek témájában küldtünk írásokat, itt egy még meg nem jelent cikket közlünk).

Tartalom

Interjú Szentí Dórával és

Kovács Zoltánnal.....2. oldal

ODK-összeállítás .....3. oldal

Együtt, Európában, eredményesen .....9. oldal

Finnország – ahogy a tanár látta .....10. oldal

Finnország a diákok szemével.....11. oldal

Irodalmi sarok.....13. oldal

Tanár búcsúztatók (12.b és 12.c).....14. oldal

Interjú Kulka Jánossal.....16. oldal

A Maszk - folytatásos regény .....18. oldal

Fekvenyomó bajnokunk, Kálmán

Cintia Bianka.....19. oldal

Mi újság veled? - Kocsis Edit (Edó) .19. oldal

Színes – tárlat a Víztoronyban .....20. oldal

Gratulálunk, aranyköpések.....21. oldal

Büszkeségeink, programok, hírek.....22. oldal

A XV. Országos Egészségügyi és Szociális Diákkonferenciáról

Tizenöt évvel ezelőtt az akkori Kossuth Zsuzsanna Gimnázium és Egészségügyi Szakközépiskola teremtette meg az Országos Egészségügyi és Szociális Diákkonferencia hagyományát azzal a céllal, hogy az ország egészségügyi szakközépiskoláiban és szakképző iskoláiban tanuló diákok tudományos kutató munkát végezve mérhessék össze tudásukat.

„Ebből az ötletből kiindulva mi akkor csak reménykedni tudtunk abban, hogy ez egy rangos, jó szakmai verseny és konferencia lesz – mesélte **Tripolszky Imréné**, az iskola volt igazgatója. – Az alapmottója az volt, hogy ezek a diákok szokják meg az ilyen fajta szereplést, egy közönség előtti fellépést, és legyen tétje is ennek a megmérettetésnek. Már az első konferencia nagyon kellemes meglepetés volt, mert nagyon színvonalas dolgozatok érkeztek, nagyon jó előadások voltak.” Iskolánk azóta még kétszer szervezte meg ezt az eseményt, majd ebben az évben a 15. konferencián is mi lehettünk a házigazdák.

„A szakmai munkaközösség már a kilencvenes évek elején azt fontolgatta, hogy hogy lehet rávenni a gyereket, hogy olvasson, gondolkodjon, értékeljen, következtetéseket vonjon le – emlékezett vissza **Dr. Fenyvesi Györgyné Edit**, az iskola akkori szakmai igazgatóhelyettese, aki szintén megismertelte jelenlétével a konferenciát. – Csináltattuk a háziversenyeinket, aztán a régiós versenyeket, aztán jött az iskola ötvenedik születésnapja, és az ötlet, hogy legyen országos, álmadjunk nagyot. (...) A gyerekek azóta fejlődtek. Régen úgy volt, hogy én akarom, a gyerek megteszi. Most először azt látom, hogy én ugyan még mindig akarom, de ők ugyanolyan szívvel-lélekkel csinálják, mert látják, hogy van értelme.”

Az előadók nagy benyomást tettek **Rideg László** főigazgató-helyettesre is, aki erről így nyilatkozott: „Csinálják. Ez mutatja, hogy a dolog érdekli őket, elköteleztettek.”

Az idei konferencia pályázati felhívása rendkívül nagy érdeklődést váltott ki. Ahogy **Szabóné Diós Edit** igazgatónő nyitóbeszédében összefoglalta, 16 város 20 intézményének tanulói 76 dolgozatot küldtek be. 20 dolgozat foglalkozott a „Felkészülés a szülői szerepre ifjú szemmel” témával, 17-en írták „Az együttélés krónikus betegséggel kamaszkorban” címmel dolgozatukat, 15 olyan tanuló volt, aki a „Haldoklás és emberség” témát választotta.

11 olyan diák volt, aki a „Vallás és egészség” témakörben készített pályamunkát, 8 dolgozat érkezett „Az önkéntes munka lehetőségei az egészségügyi és a szociális szférában” címmel, és 5 tanulót az érdekelt, milyenek a rekreációs lehetőségek a tanulás időszakában.

Ezeket a dolgozatokat először egy háromtagú bíráló bizottság minősítette: Dr. Tulkán Ibolya, Dr. Tihanyi Katalin és Tarjányi Anita. Mint **Dr. Tihanyi Katalin** elmondta, a szempontok között szerepelt a tudományosság, az önálló munka, a küllem, ugyanakkor sokszor őt, az egyik bírálót is mélyen érintették a dolgozatok témái. „Csoda az, hogy fiatalok, és ilyen dolgozat megírására képesek. A dolgozatokban nem egy gyereknek a személyes tapasztalata benne van. Például a krónikus betegségeknél egy tanuló írt arról, hogy méhfejlődési rendellenessége miatt azt mondták neki, hogy nem eshet teherbe. És jött a csatán, hogy mire a dolgozatát megírta, kiderült, hogy terhes. A haldoklás témakörében volt, aki gyerekekről írt, volt, aki a saját szülőnek a haláláról, illetve arról, hogy hogyan tudták elengedni a hozzátartozókat. A vallás témakörben egy nagyon vallásos kislány leírta, hogy őt mennyi mindenben segítette a hite.”

A válogatás eredményeképpen a konferencián, melynek a Dugonics András Piarista Gimnázium adott otthont, 9 város 11 intézményének 34 dolgozata szerepelt. **Rózsa Klára** szakmai igazgatóhelyettes kiemelte: a zsűri a „második körben” elsősorban azt értékeli, hogy mennyire időszerű a téma, mennyire önálló a kutatás, milyen az előadásmód, illetve milyen a szemléltetés.

Szabóné Diós Edit nyitóbeszédében hangsúlyozta: a konferencia két napja nemcsak versenyként izgalmas, de ez a két nap arra is alkalmat ad, hogy a jelenlévők találkozzanak, beszélgessenek, barátkozzanak. Iskolánk változatos programokat teremtett arra, hogy a versenyzők és a felkészítő pedagógusok is kihasználhassák ezt az alkalmat: az előadások után volt divatbemutató, Guiro-koncert, állófogadás, táncház (lásd a fotókat a beszámoló további részében).

A második napon a Nemzeti Erőforrás Minisztériumától Kellős Éva tartott előadást az egészségügyi szakképzés várható változásairól.

Saját diákjaink közül sokan a közönségben foglaltak helyet. Miközben a 9.c-ből Bálint Dorina és Nimcsovits Emese az újságunknak interjúkat készítők Katona Boglárkát kísérte, **Berák Flórián** 9.b osztályos tanuló igyekezett az előadásokat hallgatva tapasztalatokat gyűjteni. Ő, mivel szakmailag természetesen nem tudta megítélni, ami elhangzott, elsősorban az előadásmód hibáit vette észre: „*Volt egy lány, aki végigkényeskedte az egészséget. A beszédmodora borzasztó volt. Egy másik meg folyton azt mondta: ööö... ööö... ööö... Azért tanultam belőle, jó volt, főleg a családi téma.*”

Porpáczy Melinda a 12.c-ből szintén talált mások munkájában kivetnivalót (például nem tetszett neki, hogy az egyik előadó dalra fakadt), de elismerte: „*én nem bírnék kiállni ennyi ember elé, nincs nekem ennyi bátorságom*”.

Kristóf-Varga Erika tanárnő a vetített anyagot tartotta kulcsfontosságúnak: „*Az egyik előadásnál a diák szerintem nem voltak jók. Nem derült ki belőlük semmi, sűrűek voltak, sokat irt rájuk a versenyző.*”

Pleskonicsné Szabó Éva szerint az előadók nagyon fiyelték bent a vetélytársakat. „*Igazi versenyszellemet véltem itt kiszagolni a levegőből*” – mondta lelkesen az első prezentációk után.

Bori Zoltán elmondta, hogy a versenyzők díjazására a Diákönkormányzat 30000 Ft különdíjat ajánlott fel. „*Bennem merült fel az ötlet, de megbeszéltük a gyerekekkel, a diák-önkormányzati gyűlésen döntöttük végül is el. Ez a gyerekek diák-önkormányzati díjából származik. Hogy ki nyeri, azt természetesen a zsűri dönti el.*”

„*A rendezvény szervezésében nagyon sok mindenki részt vett, gyerekek, tanárok, tulajdonképpen az egész iskola mozgósította magát, az eszközök beszerzésétől a süteménysütésig, a vendéglátásig*” – mondta Barta Zoltánné tanárnő, aki az előadások közben tanítványaival együtt szorgosan ügyelt a büfére.

Az itt sürgölődő 13. osztályos diákok közül **Sándor Ilona**, **Naszradi Petra** és **Horváth Edina** elmondták: ebben az évben nem volt idejük a nagy munkára, de jövőre mindketten tervezik a részvételt a konferencián, mert úgy gondolják, a gyakorlat mellett talán könnyebb lesz a felkészülés.

A konferencia **zsűritagjai** az idén a következők voltak: György Annamária GYEMSI-ETI Szakképzés Fejlesztési Főosztály mb. főosztályvezető, Dr. Tulkán Ibolya főiskolai docens, az SZTE Egészségtudományi és Szociális Képzési Kar Ápolási Tanszék tanszékvezető-helyettese, Dr. Csanádi Lajosné főnövér az SZTE Klinikai Központból, Samuné Rák Erzsébet főnövér a Csongrád Megyei Kormányhivatal Szegedi-Kisteleki-Mórahalmi Kistérségi Népegészségügyi Intézet részéről, illetve Tarjányi Anita végzős ápoló hallgató az SZSZKSZ Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi és Könyvüipari Tagintézményéből. „*Abszolút pozitív számomra ez az egész konferencia – jelentette ki az első napon György Annamária, a zsűri elnöke. – Számos élménnyel gazdagodtam a mai nap folyamán, és még érdekes és izgalmas előadások várhatók. Az értékelési szempontok között szerepel az előadásmód is, amiben rengeteg pluszt kaptunk a dolgozatokhoz képest: versek hangzottak el, zene szólt.*”

A rendezvényről csak jókat tudok mondani. Máskor is zsűriztem hasonló versenyen, sőt, nemzetközi versenyeken is részt vettem megfigyelőként. Szerintem itt nagyon családias a hangulat, és tényleg látszik a felkészítő tanárokon is, hogy izgulnak a versenyzőikért. A szervezők maximálisan megtettek mindent azért, hogy ez jól sikerüljön.” „*Én azt mondom az első nyolc után, hogy nem csalódtam az előzsűrizés utáni előadásokban – nyilatkozta lapunknak Dr. Tulkán Ibolya. – Nagyon fölkeszültek voltak a gyerekek. Szívneművel voltak, komolyan vették, szép volt a kiállításuk, szép volt az előadásuk, szabadon beszéltek, szépek voltak a diák döntő többségükben, tehát nem öncélúak, hanem tényleg láttatni akarták, amit úgy szerettek volna mutatni, és szerintem nagyon érdekes volt az egész. Fiatalos volt. Engem érdekelt az, hogy ők hogy látják a világot, és szerintem ez nagyon szépen ájtott. Nem látszott rajtuk, hogy izgulnak. Egy-két diákon lehetett látni, hogy egy kicsit nagyobb a feszültség szintje, de összességében szerintem kifejezetten jól adták elő. A szervezésben nagyon tetszett nekem az a fajta megközelítés, hogy a témák váltakoztak, sokkal jobb volt rá figyelni, szerintem nem unja el úgy a hallgatóság sem. Saját magamon éreztem azt, hogy döntő többségben nem tudom kivonni magam az előadók bűvköréből. Emögött egyébként szerintem az is van, hogy nagyon fölkeszítettek voltak a diákok, a tanárok nagyon „odatették magukat”. Ezt így szabadon előadni nagyon nehéz, szerintem sok energiát befektettek abba, ahogy itt megjelenjenek, társaik elé, tanáraik elé kiálljanak.*”

„*Én nagyon örülök ennek a konferenciának – fejtette ki Dr. Csanádi Lajosné. – A témakörök elvitathatatlanul aktuálisak, napjainkról szólnak, ezek mellett a témák mellett elmenni nem lehet. Viszont döbbenetesen szép és szinte megható, hogy a fiatalok mennyire ismerik a problémákat, és mennyire kreatívak abban, hogy javaslatokat tegyenek, újításokat javasoljanak. Nagy jelentőségű volt a dolgozatokban, a tudományos munkák elkészítésében, hogy determinálták őket a saját betegségükkel kapcsolatos történések. Egyedi esetekről van szó, de összetársadalmi és nagyon széles rétegeket érintő problémák ezek, amelyekre nagyon oda kellene figyelni.*”

(A 3-5. oldal beszámolóját készítette: Mikó Anna Júlia. A 6-7. oldal riporterei: Katona Boglárka és Mikó Anna Júlia)

Tarjányi Anita, a zsűri diáktagja így beszélt a tapasztalatairól: „Rózsa Klára tanámő és az igazgatónő döntött úgy, hogy meghívnak zsűritagnak, mert megbízható vagyok, józanal, pártatlanul tudok ítélni, a tanulmányi eredményeim is jók, végzős ápolóként némi szakmai tapasztalattal már rendelkezem. Igyekezünk olyan dolgozatokat beválogatni, amik felkeltik az érdeklődést, és nem csak a szokványos nézőpontokat veszik alapul, hanem hoznak valami pluszt, valami többletet. Úgy láttuk, hogy a prezentációk is eszerint alakultak.” **A konferencián eredményt elért tanulók és felkészítő tanáraik (nyilatkozataikat a 6-7. oldalon vastagabb kerettel emeltük ki):**

Helyezés	Jelige	Dolgozat témaköre	Iskola neve	Szerző	Felkészítő tanár
I.	"Zsebibaba 1"	Haldoklás és emberség - Polcz Alaine emlékére	SzSzkSz Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézménye	Makkai Andrea (15. ápoló)	Csibi Gáborné, Fodor János
II.	"IBD Chronikák"	A krónikus betegségekkel való együttélés kamasz- és ifjúkorban	SzSzkSz Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézménye	Ormándi Gábor, Fodor Máté (14. ápoló)	Csibi Gáborné, Fodor János
III.	"Lélekmorzsák"	Felkészülés a szülői szerepre ifjú szemmel	SzSzkSz Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézménye	Olasz Nóra, Szeri Judit, Tóth Zsóka (14. ápoló)	Csibi Gáborné, Fodor János
IV.	"Hügieia"	A krónikus betegségekkel való együttélés kamasz- és ifjúkorban	SzSzkSz Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézménye	Csanádi Zita, Lajkó Nikolett (12.b)	Csibi Gáborné, Fodor János
V.	"Levegő"	A krónikus betegségekkel való együttélés kamasz- és ifjúkorban	Ferenczi Sándor Egészségügyi Szakközépiskola, Miskolc	Suba Tímea, Botos Ivett	Sztojev-Angelov Ilona
VI.	"Szívügy"	A krónikus betegségekkel való együttélés kamasz- és ifjúkorban	SzSzkSz Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézménye	Hevesi Anita (13. eü. assz.)	Rózsa Klára
VII.	"Zampa"	A krónikus betegségekkel való együttélés kamasz- és ifjúkorban	Ferenczi Sándor Egészségügyi Szakközépiskola, Miskolc	Posta Sarolt	Sztojev-Angelov Ilona
VIII.	"Esthajnalcsillag"	Felkészülés a szülői szerepre ifjú szemmel	Bókay János Humán Kéttannyelvű Szakközépiskola, Szakiskola és Gimnázium, Budapest	Baksa Tímea	Érsekné Bódi Erzsébet
IX.	"Viola"	A vallás és az egészség kapcsolata	Szent-Györgyi Albert Gimnázium, Szakközépiskola és Kollégium, Békéscsaba	Tóth Martina	Adamik Jánosné, Kálmán Katalin
X.	"Napkelte"	A krónikus betegségekkel való együttélés kamasz- és ifjúkorban	PTE Szociális és Egészségügyi szakképző Iskola, Pécs	Weisz Hajnalka	Szebeni-Kovács Gyula
XI.	"Angyali Szárnyak"	Felkészülés a szülői szerepre ifjú szemmel	SzSzkSz Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézménye	Zámbó Alexandra (14. eü. assz.)	Csibi Gáborné, Fodor János
XII.	"Titok"	Felkészülés a szülői szerepre ifjú szemmel	Szent-Györgyi Albert Gimnázium, Szakközépiskola és Kollégium, Békéscsaba	Szarka Alex	Adamik Jánosné, Kálmán Katalin
XIII.	"Őszikék"	Az önkéntes munka lehetőségei hazánk szociális és eü.-i ellátásában	Szent-Györgyi Albert Gimnázium, Szakközépiskola és Kollégium, Békéscsaba	Domokos Marianna	Szujó Éva

Van már két rutinos versenyzőnk, akik tavaly is indultak, és ketten először versenyeznek. Tavaly helyezést nem értek el, de szerintem eléggé jó helyen végeztek. Az iskolából összesen kilencen pályáztak, tehát már az is nagy eredmény, hogy ők itt vannak. Akik bejutottak, a haldoklás, vallás és egészség, illetve ketten a krónikus betegségek témában versenyeznek. Az önkéntes munka, szülői szerep és rekreáció témában is pályáztak diákjaink, csak ők nem jutottak be. Jól éreztük magunkat, nagyon szépen köszönünk mindent. Maximálisan elégedettek vagyunk, örülünk a két különdíjnak.

Sztojev-Angelov Ilona tanárnő, Miskolc

Nekem elég volt az is, hogy ide eljutottam, nem gondoltam még erre se.

Duró Anikó, Szolnok

(előtte) Nagyon színvonalas a rendezvény. Kellemes szállásunk van a kollégiumban, nagyon jó, hogy nem kell utazni, kényelmes az elhelyezés. Biztos vagyok benne, hogy a szervezők nagyon sokat dolgoztak a szállítással, szervezéssel is. Gondolom, mindenki tette a dolgát, hiszen nem tudták volna így összehozni, ha csak egyvalaki is azt mondja, hogy nem segít. Örülünk, hogy itt lehetünk, és hogy az egyik kis tanulónk már most, délelőtt egy nagyon nehéz témakörben sikeresen előadta a dolgozatát (A roma kultúra és a társadalmi környezet összeütközése). Először fordul elő, hogy ezzel a témával országos konferenciára kerülünk.

(utána) Az interjú első részében elmondtam, hogy nagyon örülünk, hogy itt vagyunk, és hogy azt érzem, hogy most ez a maximum, amit el tudunk érni Anikóval. Nem volt még tapasztalata, és ez az első konferencia volt, egy csomó mindent látott, nagyon ügyes diákok előadását. Neki eddig arról nem volt ismerete, hogy hogyan épül fel egy előadás, és most saját élményből megtapasztalhatta. Én nem tudom megtanítani az érzés szintjét. Büszke vagyok rá, hogy egy olyan témával állt ki, ami a társadalom számára nagyon-nagyon fontos, és azt gondolom, hogy sokkal több előadás kellene majd ebben a témakörben. Részemről az a szál marcipánrózsa elmondja, amit gondolok, amit tőlem Anikó az előadás után kapott. Anita már csalódottabb, ő másodszor próbálkozik ilyen konferencián. Nagyon-nagyon sok munka volt az előadásában. Amit én szeretnék, ha több időnk lenne foglalkozni a tanulókkal, sok más leterheltségünk van, de gondolom, ez mindenhol igaz. Ha több időnk lenne, nem lenne ez egyéb programok és pályázatírások mögé rendelve, akkor tudnánk a hatékonyságunkon javítani, de én jelentem most az iskolaigazgatásnak, hogy azért erre sokkal nagyobb hangsúlyt kell helyezni.

Épp most beszélgettünk az iskolaigazgatóval, hogy ha visszamegyünk, megbeszéljük ennek a szervezését, és lehet, hogy nálunk lesz a következő konferencia. Abszolút nyitottak, csak most még nem látják át, hogy mit kell csinálni, úgyhogy nem tudjuk ezt még biztosra mondani, de megpróbáljuk. Nem tudjuk, sikerül-e ennyire pörgősen, akadályok nélkül, mindenre odafigyelve megszervezni.

Ladár Edit tanárnő, Szolnok

Én voltam az első előadó. Másodszor veszek részt ilyen rendezvényen. Az elején nagyon zavarban voltam, de aztán már úgy „jött”. A zsűriben volt, aki mosolygott, volt, aki „fápo fával” nézte végig, de jó volt. Én csak a zsűrit néztem, azért jöttem, hogy nekik adjam elő a munkámat. A témám a felkészülés volt a szülői szerepre ifjú szemmel.

Tari Krisztina, Békéscsaba

Én majdnem elsírtam magam. Már arra büszke vagyok, hogy ide eljutottam, hogy bekerültem, főleg, hogy mi kicsik vagyunk, tizenegyedikesek, tényleg a legfiatalabbak, és akkor egy kilencedik helyezés... nem tudok magamhoz térni. Jövőre jövök vissza.

Tóth Martina, Békéscsaba

Ez az első alkalom, hogy ilyen konferencián veszek részt. Az önkéntességről beszéltem. Magam is önkéntes munkában vettem részt egy idősek otthonában, ott tettük színesebbé a lakóknak a napjait. Különböző foglalkozásokat tartottunk nekik, elvittük őket mindenhol. A jövőben is szívesen végeznék ilyen munkát. Tervben van, hogy megint meglátogatjuk őket.

Domokos Mariann

(előtte) Ha valaki komolyan veszi ezt, akár a tanár, akár a tanuló, ez egy nagyon kemény munka. Meg kell találni azokat az embereket, akik hallgatnak ránk, akiket rá lehet vezetni, hogy hogy volna jó. Sok munkaóra van benne részükről is, meg a tanár részéről is. Amikor már bejutunk, megvan az első kör, kiteljesedik a prezentáció, minden a helyén van és jól sikerül, a technika se hagy minket cserben, onnantól kezdve nagyon jó érzés. Tavaly második-harmadik helyezést értünk el. Ezt überelni sem nagyon lehet, de nem is ezért jöttünk, hanem azért, előadjuk a munkánkat. Ha még ezt valami megkoronázza, az nekünk nagy öröm lesz. Én azt gondolom, hogy most nagyon nagy súly már lezuhant rólunk.

A rendezvény eddig tetszik, nagyon színvonalas. Megkaptuk a szállásunkat is, azzal se volt semmi probléma, úgyhogy egyelőre pozitív az élmény. (utána) Megmondom őszintén, szerintem a konferencia esetében nincs tisztázva az, hogy valaki fejből mondja, és külön díjazzuk ezt, és van, aki végig olvassa, és azt díjazzuk. Érdekes ez, és nyilván annak a hiányossága, hogy nincsenek lefektetve a szabályok. Nyilván annyira szubjektív, hogy kinek mi tetszik, egy-egy témában például mi az, ami neki új. Nekem nagyon fontos például egy olyan munka, ahol megtudok új információkat. Fontosabb, mint az, hogy látok húsz diagramot, de igazából nem tudok mit mondani róla. Az én egyik diákom csalódott, valahol lehet, hogy jogosan is, de ez ilyen. Ők előadták gyönyörűen, kiálltak, ahogy kértem, úgy ment minden, ahogy terveztük. Számítottam például arra, hogy pont az önkéntesség lesz az, amiben újszerűség, egy csomó új információ van. Én büszke vagyok.

Szujó Éva tanárnő, Békéscsaba

Nagyon készültünk, olyan sok energiánk van benne, tanámóvel is, és megtért. Köszönöm a lehetőséget.

Baksa Tímea, Budapest

Egy kislányunk előadása lement, és még van két témánk. Az egyik volt a születéssel, gyerekvállalással kapcsolatos, aztán még lesz a vallás és egészség kapcsolatával foglalkozó dolgozat. A mi tapasztalataink nagyon kellemesek, igaz, hosszú út után érkeztünk, de mindennel meg vagyunk elégedve. Gondoljuk, hogy elég nehéz megszervezni most egy ilyen rendezvényt ebben a világban, ahol minden pénznek meg kell nézni a helyét. Biztosan nagyon sokat dolgozott rajta mindenki. A reklámanyagait is láttuk, nagyon aranyosak, kedvesek voltak. Végül is reméljük, hogy sikeresen és eredményesen fog lezárulni a második nap is. További jó munkát kívánunk mindenkinek.

Kollár Józsefné, Debrecen

Az én témám a fiatalkori hipertónia. Részben saját tapasztalatom van erről, részben a családban is van több magas vérnyomással küszködő beteg. Sajnos már a legtöbb kortársam is érintett. Egyre jobban előretolódnak a betegségek a fiatalok körében is.

A hipertónia azért nem biztos, hogy tizenéves korban kellene, hogy jelentkezzen. A gyerekek többségénél mégis jellemző a helytelen életmód, nem megfelelő táplálkozás, stressz. A megfélemleni akarás ugyanúgy bennünk van tizenévesen is, mint a felnőtteknél. Ez jelentős probléma, és foglalkozni kell vele. Ez az első konferenciám. Igyekszem azért nyugodtnak maradni.

Hevesi Anita, Szeged

Én jól érzem magam. Örülök ennek az eredménynek, és köszönöm a felkészítő tanáromnak. A Chron-betegekről írtam, és beléptem egy fórumba, megismerkedtem Chron-betegekkel. Nagyon-nagyon fájdalmas volt, amikor egy édesanya írta a gyerekeről, hogy három hónapos, és Chron-beteg, és tanácsokat kért.

Weisz Hajnalka, Pécs

Most érezük azt, hogy megérte a sok fáradozás.

Most már a baba is jól van, már nem izgul.

Zámbó Alexandra, Szeged

Apukám tíz éve meghalt, akkor hatéves voltam. Az ő emlékére is tartom az előadást. A harmadik szekcióban lesz az előadás, és nagyon izgulok. De jó volt, hogy még külön el is tudtuk próbálni.

Szabó Viktória, Nyíregyháza

(előtte) – Farkas Dórának hívják a pályázónkat, ő az önkéntes munkával kapcsolatban végzett kutatásokat. Saját tapasztalatait, kutatási eredményeit használta fel ehhez. Eddig nagyon érdekesnek találok a rendezvényt. Nekem nem szakom, mint igazgatóhelyettes jöttem el kíváncsiságból, a kolleganő készítette fel a tanulót. Nekem a konferencia megszervezése, az eddig hallott előadások nagyon tetszettek. Csak gratulálni tudok.

– Nagyon frappáns a szervezés, tartják az időpontokhoz magukat, az előadók jól felkészültek, nagyon jók a ppt-k, amit láttunk, maga a szervezés, a szekciónak a levezetése is tetszett. Dóra előadása már elhangzott, a nagy kő leesett. Hallottuk, hogy 76-ból 34 dolgozat került be. Ha már valaki 34., az is nagy eredmény. További sok sikert és kitartást kívánunk a két naphoz.

(utána) – Nagyon jó volt a rendezvény, szervezett volt, összefogott, tartották az időt, zökkenőmentesen ment minden. Jól éreztük magunkat, és köszönjük, hogy itt lehetünk. Dórának is jólesett az, hogy itt volt, és hogy nem értünk el helyezést, nem számít, mert mindig van első, és aki itt volt, az már eleve nyertes.

Tanárok Karcagról

Örülök annak, amit elértem, csak bár ne ilyen témában nyertem volna. Bár ne létezne halál, főleg gyerekeknél. Nehéz volt elmondani is. Már az interjú is nagyon nehéz volt ilyenekről beszélgetni, hogy mit éreznek, vagy hogyan tudják ezt elfogadni.

Makkai Andrea, Szeged

„Én úgy jöttem ide, hogy ők tizenegyedikesek. Mindannyian. A legkisebbek közül vannak. 74 dolgozat volt, és most itt vannak. Nekünk itt már csak jó helyek vannak. Nem izgulunk, hogy mi lesz az eredményhirdetésen. Ügyesek voltak, és jól éreztük magunkat. A munka közben is jól érezték magukat a gyerekek.

Adamik Jánosné tanárnő, Békéscsaba

Két tanítványomat kísértem el erre a konferenciára, akik gyógyszer-képzésen elsőéves hallgatók. Témájuk a gyermek hospice. Ők maguk választották a témát, és kezdtek el ebben kutatni, és a gyermek hospice házban is kutattak, gyűjtöttek anyagot. Igazából nekünk csak egy-két dologban kellett irányítani őket. Ők még nem voltak hasonló rendezvényen, magam is csak diákként.

Dr. Balikó Eszter tanárnő, Pécs

A krónikus betegségről írtunk dolgozatot. Az eddigi előadásokból úgy gondoljuk, hogy kemény verseny lesz, az biztos.

Ormándi Gábor, Szeged

Szabadi Zoltán: Hála

Isten, mikor a bajban velem voltál,
Köszönöm neked, hogy a karodba fogtál,
Szüleimmel együtt reményt adtál,
Bágyadt lelkünkbe hitet hoztál.

Együtt jártuk végig azt a nehéz utat,
Ami az életemnek új irányt mutat,
Segíteni a betegeken, ez az a tudat,
Ami az öröm szépségében kutat.

A XV. Országos Egészségügyi és Szociális Diákkonferencia támogatói:

3. SZILÁNK Üveg- és Gépipari Zrt., Szeged
4. Szathmáry Kereskedőház, Kiskőrös
5. Lázár Ferenc, Deszk
6. Printker Office Land Zrt., Szeged-Tápé
7. Szegedi SZÉFO Fonalfeldolgozó Zrt., Szeged
8. Rextra Orvosi Műszer Kereskedelmi Kft., Budapest
9. Maxim Könyvkiadó, Szeged
10. Mozaik Könyvkiadó, Szeged
11. Kígyó Patika, Szeged
12. Jelenház/Casa Jelen Kiadó, Arad
13. Solymos László alpolgármester, önkormányzati képviselő, Szeged
14. Magyar Egészségügyi Szakdolgozói Kamara Csongrád megyei Területi Szervezete, Szeged
15. Farkas Endréné (keramikus), Szeged
16. Könyvmolyképző Kiadó Kft., Szeged

1. Gyógyszerészeti és Egészségügyi Minőség- és Szervezetfejlesztési Intézet Egészségügyi Szakképző és Továbbképző Intézet, Budapest
2. Richter Gedeon Vegyészeti Gyár NyRT., Budapest
17. Keresztury Zsuzsanna (üvegfestő), Szeged
18. Szegedi Vízmű Zrt., Szeged
19. Magyar Egészségügyi Dolgozók Országos Szervezete, Budapest
20. Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi Alapítvány, Szeged
21. SzSzkSz Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézménye Diákönkormányzata, Szeged
22. SzSzkSz Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézménye tanárai, diákjai és a szülői munkaközösség tagjai, Szeged
23. MEDIKÉMIA Zrt., Szeged
24. Apáczai Kiadó
25. Holnap Kiadó
26. Magyar Vöröskereszt Csongrád Megyei Szervezete, Szeged

Hügeia

Interjúban a 4. helyezést elért „Hügeia” csapat tagjaival, a 12.b osztályos Csanádi Zítával és Lajkó Nikolettal beszélgettünk a konferenciára való készülődésről és az azon való részvételükről.

– *Milyen hatásra jelentkeztek az ODK-ra?*

– **Niki:** Főképp azért jelentkeztem, hogy tapasztalatot szerezzek, s ezáltal jobb előadóvá válhassak. Emellett mindig is érdekelt az egészségügygel kapcsolatos témák.

– **Zita:** Kíváncsi voltam a konferenciára, mivel még nem vettem részt hasonlóan. Nagyon érdekesnek tartottam a dolgozatunkban leírt betegségeket, s élvezettel vettem részt a munkában.

– *Mi volt a dolgozat témája, és miért ezt választottátok?*

– **Niki:** A témánk a „krónikus betegségekkel való együttélés kamasz- és ifjúkorban” volt. Részemről azért választottam ezt, mert szerintem ez egy érdekes téma, ami által sok különböző betegség bemutatására kerülhetett sor.

– **Zita:** Igen, emellett azért is volt szerencsés a választás, mert az interjúalanyokkal nap mint nap találkozhattunk.

– *A verseny két fordulóból állt. Milyen feladatokat kellett elvégeznetek?*

– **Niki:** Először is az iskolában felvettük a kapcsolatot olyan fiatalokkal, akik valamilyen krónikus betegséggel küzdenek. Összeállítottunk egy 15 kérdésből álló kérdőívet, s az ezekre kapott válaszok, illetve egyéb információk segítségével összeállítottuk a dolgozatot.

– **Zita:** Ez az első fordulóban történt, a második fordulóban pedig egy 10 perces prezentációt kellett készítenünk a dolgozatból.

– **Niki:** Természetesen csak azután kerültünk be a második fordulóra, miután egy háromfős bizottság kiválasztott 34 dolgozatot a beérkezett 76 dolgozathoz. Ezután, ahogy Zita is mondta, elkészítettük a prezentációt. Ezen a ponton rengeteget köszönhetünk Csibi Gáborné tanárnőnek és Fodor János tanár úrnak, akik többek között a formázásban, illetve magában a prezentáció elkészítésében segítettek.

– *Hogyan készültetek fel a döntőre?*

– **Niki:** A döntő előtt nagyon sokat gyakoroltunk, a prezentációt más osztályokban is előadtuk, hogy tökéletesítsük a nagy napra.

– **Zita:** Niki megtanulta a szöveget, én pedig a diák léptetését sajátítottam el.

– *Hogyan éltétek meg a nagy napot?*

– **Zita:** A döntőben sok dolgozatot hallgattunk meg. A mi előadásunk előtt Niki kicsit izgult, de azután tökéletesen előadta a prezentációt.

– *Milyen élményekkel gazdagodtatok?*

– **Niki:** Sokat beszélgettem a tanárokkal, igazán felszabadultan éreztem magamat a konferencia alatt. Egyik nap egy táncpróba is volt, nagyon élveztem. A legpozitívabb élményem mégis az, hogy kiállhattam az emberek elé és előadhattam a dolgozatot.

– **Zita:** Az ételek, italok is igazán finomak voltak. És természetesen nagyon jó volt az, hogy sok új embert ismerhettünk meg az ország megannyi pontjáról.

Herczeg Liliána

„Együtt, Európában, eredményesen”
Szegedi diákok szakmai gyakorlata Finnországban

Iskolánk, a Szegedi Szolgáltatási Középiskola és Szakiskola Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézménye 2005 óta ápol partneri kapcsolatot egy finnországi szakképző iskolával, ahol közel 30 szakmában képeznek fiatalokat. A kapcsolat a Leonardo Mobilitás program keretében zajlik, és kölcsönösen fogadjuk egymás diákjait. A finnországi Hämeenlinnában található Koulutuskeskus Tavastia (Tavastia Vocational College) szakképző iskola széleskörű nemzetközi kapcsolatokkal rendelkezik, így már sok tapasztalatot szerzett a más országból érkező diákok szakmai gyakorlatának lebonyolításában. Az elmúlt évek során iskolánk ruhaipari-, textiltechnikus, és divat- és stílustervező diákjai is részt vehettek a négy hetes szakmai gyakorlatokon.

A finn iskola a gyakorlati képzésre és az önálló, kreatív kézműves munkára nagy hangsúlyt fektet. A tanulók a kézműves technikák mellett megismerkedhetnek a legmodernebb technológiákkal is. A külföldi gyakorlat segíti a tanulók szakmai és idegen nyelvi kompetenciáinak fejlesztését, mely a későbbiekben a munkaerőpiacon való elhelyezkedési esélyeiket növeli, valamint hozzájárul a személyiségük, szemléletük pozitív változásához is.

Az idei Leonardo da Vinci mobilitási projekt témája a „Tavaszi zsongás, rügyfakadás” volt. A gyakorlat programját a szegedi iskola tanárai állították össze, a finn partner bevonásával. A szakmai programnak szervesen illeszkednie kellett a magyarországi tantervhez és követelményrendszerhez. A munkaprogram lényege, hogy a diákoknak a tervezéstől a kivitelezésen át a dokumentáció készítéséig egy teljes munkafolyamatot kellett megvalósítaniuk a ruhaipari tanműhelyben. A kommunikáció nyelve az angol volt.

A pályázók közül a legrátermettebb, legmotiváltabb négy diákot választotta ki a bíráló bizottság, ők 2012. január 25-től utazhattak Hämeenlinnába egy hónapos szakmai gyakorlatra. A tanulók (Bürgés László, Kocsis Krisztina, Kovács Gabriella és Zsolnai András) nagy izgalommal készültek az útra, hiszen volt, aki még repülőgépen sem ült. A kinti iskolában a könnyűipari (ruha, textil, szőrme, bőr) szakmákat egy épületben, de külön-külön műhelyekben oktatják, a diákok szállása a közeli kollégiumban volt.

A foglalkozás reggel 8-kor kezdődött, a tanárok ismertették a feladatot, majd ezt követően a tanulóknak maguknak kellett megoldaniuk a kivitelezést. A felhasznált anyagok közül tetszőlegesen lehetett választani, azonban az elhozott termékek anyagárát meg kellett téríteni.

A szegedi diákok megállták a helyüket, a munkaprogramot sikeresen megvalósították. Tetszett nekik a rendkívül korszerű tanműhely, s a kinti oktatásnak az a sajátossága, hogy a tanulók jóval nagyobb önállósággal és felelősséggel dolgoznak. Szabadidejükben kirándultak, megismerték a várost, de jártak Helsinkiben és Tamperében is. A program zárásaként kétnyelvű Europass bizonyítványt vehettek át a tanulók. A népszerű csereprogramot folytatni szeretnénk, reméljük, a következő pályázatunk is elnyeri a Tempus Közalapítvány támogatását.

(A cikk másodközlés: a Textiltechnika 2012/2-3 összevont számában jelent meg május végén.)

Nagy Piroska

2012. január 25-től 2012. február 01-ig egy hetet töltöttem kísérőtanárként a Leonardo da Vinci mobilitási projekt keretén belül egy kolléganő és négy diák társaságában Hämeenlinnában, Finnországban a Koulutuskeskus Tavastia Szakképző Iskola vendégeként. A mi feladatunk volt a diákok kikísérése, lelki és szakmai felkészítése, támogatása, segítése az alatt az egy hét alatt.

Helsinki kétórás repülőút után érkeztünk. A repülőtéren kisbusz várt ránk, amivel tovább utaztunk másfél órát Hämeenlinnába. Az iskola kollégiumában Marita fogadott bennünket. Miután lepakoltuk a csomagjainkat, átsétáltunk az iskolába, ami a kollégiummal szemben lévő oldalon van; éppen a pályaválasztási nap zajlott. Uzsonna után még körbevezetett a tanárnő bennünket a könnyűipari épületben.

A szállásunk minden igényt kielégített: a kétágyas szobák fürdőszobával, mikrohullámú sütővel és hűtőszekrényvel felszerelt lakrészek voltak. Háromszintes volt az épület, lift, konyha minden emeleten. Az alagsorban konditerem és szauna is volt, amit térítésmentesen használhattak a lakók.

1. nap: Tiszteletünkre felvonták a magyar zászlót. Az órák kezdetét csengő nem jelezte, mindenki tudta, mikor kezdődik és fejeződik be a tanítás, mikor van szünet. 8 órakor kezdődött a gyakorlati foglalkozás, egy tágas, modern gépekkel felszerelt tanteremben, ahol a lakástextíliák elkészítésére Päivi tanárnő oktatta a diákokat. Rövid ismerkedés után megkapták a tanulóink a szakmai információkat a feladat elvégzéséhez. Először kipróbálták a szálvágós ipari varrógépeket, mivel a mi tanműhelyünkben ilyen nem található. Amíg a diákok dolgoztak, mi megismerkedtünk a kolléganőkkel, szaktantermekkel, irodákkal. A délután városnézéssel telt, elsétáltunk a városközpontba, felderítettük az üzleteket, a közlekedési lehetőségeket, buszpályaudvart, bevásárlóközpontokat.

2. nap: Az előző napon elkészült munkákat otthagyhatták a műhelyben. A munka reggel 8-kor ismét elkezdődött. A tanárnő kiadta a feladatot, megmutatta az eszközök használatát, kiosztotta a mintadarabot és annak leírását, s mindenki végezte a dolgát. Szükség esetén a tanárnőtől segítséget kérhettek. Itt az oktatás másként zajlik, a diák nagyobb önállóságot kap, a pedagógus inkább irányít. Délután Maritával elautóztunk a kilátóba, és barangoltunk a környéken. Vendégül látott bennünket a Vanajan-Linnába kastélyában, a magyar származású ügyvezető igazgató, András. Ezután a városban megnéztünk néhány kézműves termékeket árusító üzletet.

3. nap: Päivi tanárnő volt a vezetőnk. Ezen a napon megnéztük a finn használtruha piac szépségeit, árusítási módjait, használaton kívüli épületek „újrahasznosítását”. Ezekben az üzletekben nem külföldről behozott termékeket árulnak, hanem a saját divatjamúlt holmijaikat.

4. nap: Ezek a napok városnézéssel teltek. Az egyik napon diákjainkkal együtt autóbusszal elutaztunk Helsinki nevezetességeinek megismerésére, városnézésre. Többek között megtekintettük a katedrális robusztus oszlopai közötti zöldes kupoláit, a sziklatemplomot, kikötőt, és az ortodox katedrális csodálatos épületét. Másnap Tamperét látogattuk meg a diákok nélkül.

6. nap: Az iskolakomplexum bemutatása több órát vett igénybe. Az intézményben 16 szakma közül választhatnak a tanulók. Kb. 2300 tanuló vesz részt az oktatásban. A szakmák oktatása külön, modern és tágas épületekben történik. A ruhaipari szakmákon kívül fodrász, kozmetikus, pék, cukrász, szakács, felszolgáló, autószerelő és fényező, szobafestő, stb. is megtalálható. A szakácstanulók által elkészített ételeket a felszolgálótanoncok az iskola menzáján szervírozzák, illetve a többi tanuló által készített termékeit pedig az iskola területén lévő üzletekben árulják.

7. nap: A diákok szakmai oktatását segíti a számítógépes gyártás-előkészítő program, amit Tulja tanárnő mutatott be a délelőtti folyamán. OptiTex rendszert alkalmaznak. Ezt a rendszert nálunk is használják a technikus képzés során, ami nagymértékben megkönnyíti a tantárgy oktatását és a végzett diákok későbbi munkavállalását hiszen a modern követelményekhez igazodik. Sajnos ezzel az előadással véget ért a finnországi programunk. Ebéd után Marita kivitt a buszpályaudvarra, ahonnan elutaztunk Helsinkibe a repülőtérré. Az időjárás szerencsére kegyes volt hozzánk, mert a repülőből csodálatos látványt nyújtott az alattunk elterülő havas táj és a naplemente. Késő este szerencsésen megérkeztünk Szegedre.

Örülök, hogy részese lehettem ennek a pályázati programnak, és betekinhettem egy más oktatási rendszerbe. Ízelítőt kaphattam egy szép ország kultúrájából.

...és ahogy a diák látta a kinti gyakorlatot

Zsolnai András, Kovács Gabriella és Kocsis Krisztina élménybeszámolóiból

0. hét: Január 26-án, csütörtökön kezdtünk el iskolába járni. A lakástextil és kiegészítő műhelybe kerültünk, és a tanárnőnk Päivi volt. Már ezen a napon alkalmunk volt dolgozni is. Sikeresen megvarrtunk egy-egy párnahuzatot, egy a tanár által kiválasztott anyagból. De furcsa módon először egy mintadarabot kellett készítenünk, és csak ezek után készíthettük el „rendes” anyagból.

Másnapra nem tervezhettünk programot, mert megszervezték nekünk a péntek délutánunkat. Marita egy kisbusszal körbevitt minket a városba. Legelőször a

galériába vitt el minket, ahol helyi művészek, tanárok és diákok alkotásait tekinthettük meg. Ezután elvitt minket ahhoz a kilátóhoz, ahova az előző csoportokat is elvitte. Majd meglepetésünkre meglátogattuk a Vanajan-linna nevű kastélyszállót, aminek vezetőjével, Pummer Andrással is összeismerkedhettünk. Marita a nap végére sem fogyott ki a meglepetésekből, mert mielőtt hazavitt volna minket, meghívott egy étterembe, ahol bőségesen megvacsoráztunk.

A hétfőn Päivi körbevitt minket a városkörnyéki ruházati- és divatüzletekbe, ami nekünk nagyon jól jött, mert össze tudunk szedni néhány ötletet a feladatunkkal kapcsolatban.

1. hét: Hétfőn alkalmunk volt arra, hogy az iskola nemezeli műhelyét kipróbáljuk. Az egész napot itt töltöttük, és különböző állatfigurákat és kiegészítőket csinálhattunk Marita tanár segítségével. Alapvetően itt az volt a feladatunk, hogy szivacsból kifaragtunk egy adott figurát, majd ezután a nyers gyapjút szappanos meleg vízzel folyamatosan dörzsöltük, hogy a szálak egymásba akadjanak. Közben egy nemezeli tűvel szurkálni kellett a figurát, hogy ne maradjon kiálló szál. Ezután a tömörítéssel folytattuk, amikor hideg csapvízzel átmostuk a figurát. Ezt követően a kis figurát centrifugába helyezve megszáritottuk. Mint kiderült, ugyanabban a műhelyben lehetőség van fotónyomásos technikák alkalmazására, bizonyos időközönként. Másnap az iskola nemzetközi oktatási felelőse körbevezetett minket az iskolában. Minden műhely megtekintésére szántunk időt, és még meg is vendégeltek minket az iskola kávézójában.

Szerdán szomorú búcsút vettünk kísérőtanárainktól, akik az egy hét letelte után visszamentek Magyarországra.

A hét hátralevő részében a lakástextiles műhelyben készítettünk különböző terítőket és díszcsirkéket.

A hétfőn elutaztunk Tamperébe, mert az iskolában az egyik diák felajánlotta, hogy mivel ott lakik, szívesen körbevezet minket. A látogatás sikeres volt, mert az otthoni feladat alapanyagait be tudtuk szerezni.

2. hét: Ezen a héten készítettem el a tunikámat két fajta elasztikus anyagból. Ehhez a szabásmintát modelleztem, majd szabtam, a méretre igazításban pedig Päivi volt segítségemre. Az elkészítéséhez huroköltésű és szegővarrógépet használtam. Az előzőleg kendőnek vásárolt virágos, hímzett anyagot beszegtem és horgolt csipkével díszítettem.

3. hét: A héten gyárlátogatásra mentünk Tulja tanárnővel. A Second Chance egy női- és gyermekruhák gyártásával foglalkozó, ámde kicsi cég, ahol a tulajdonoson kívül mindössze két varrónő dolgozott, a vállalkozásnak néhány bedolgozója és legnagyobb meglepetésemre hét tervezője volt. Sokféle modern eszközt, gépet láttunk, olyanokat is, amelyekkel az eddigiekben még nem találkoztam. Érdekes volt látni, hogy hogyan, milyen gépekkel és körülmények között dolgozik egy finn vállalkozás. Páivivel másnap Helsinkibe látogattunk. Megnéztük a parlamentet, a kikötőt, a vásárcsarnokot, a régi és híres Stockmann áruházat, a Nemzeti Múzeumot, és ellátogattunk a Marimekko gyár shopjába, ahol anyagot tudtunk vásárolni. Az egyik finn divatlapból kiválasztottam egy vízesés nyakú felsőt, hozzá az iskola raktárában kerestem egy elasztikus anyagot, majd hozzáfogtam az elkészítéséhez. Először kimásoltam a szabásmintát, majd kiszabtam a felsőmet. Nehézséget okozott, hogy a szabásminta nem volt tökéletes, így minden próba alkalmával kikértem Páivi véleményét, hogy hogyan lenne érdemes alakítanom azt, hogy mégis hibátlan legyen a végeredmény. Ez elég sok türelmet és időt kívánt. A hétvégén a város szélén található várat látogattuk meg.

4.hét: Az utolsó hét nagyon gyorsan eltelt. Sokat szervezkedtünk a hazautazásunkkal kapcsolatosan, ugyanis a légitársaságunk csődbe ment. Marita nagyon sokat segített nekünk az utazás részleteinek összehangolásában. Mikor kiderült, hogy valószínűleg hajóval fogunk Stockholmba menni, s onnan még pár óra buszút vár ránk a reptérig, ami 150 km-re volt a svéd fővárostól, kicsit előntött az izgalom, de igazából tudtam, hogy semmi gond nem lehet, hiszen ott vagyunk egymásnak, és úgy is feltaláljuk magunkat. Természetesen ez így is lett. Hétfő estére még megbeszéltünk egy találkozót Pummer Andrással, a kastélyszálló fő recepciósával, s meghívott minket egy vacsorára a szállodájukba. A szálloda könyvtárában volt megterítve, a kandallóval szemben egy hatalmas asztalon. Egyszerűen gyönyörű volt. Az ételek kifogástalanul ízletesek voltak, s a vacsora elfogyasztása közben faggattuk Andrást a kinti életéről. Nagyon nagy élmény volt ez az este. A hét többi napja csak úgy elszállt. Búcsúzkodtunk, készülődtünk és pakoltunk.

Hazaút: Csütörtökön délelőtt még bementünk az iskolába, hogy búcsút vegyünk a tanároktól és Krisitől (finn diák). Délután kettő órakor indult a buszunk Helsinkikikötőjébe. A hajót nem lehetett eltéveszteni, és semmi fennakadás nem volt a hajóutunkat tekintve. Nagyon jó volt az a pár óra a hajón, habár az alvással voltak kisebb gondjaim, ami a ringatózást illeti. Másnap délelőtt tíz óra tájban lehorgonyoztunk Stockholmban. A kikötőben buszra szálltunk, ami elvitt minket a város központi buszpályaudvaráig. Körülbelül 10 perc volt az út. A pályaudvaron eligazítást kértünk, s észre sem vettük, hogy már állunk a sorban a reptéri járat-hoz. Útközben kaptunk egy nagyon kicsi ízelítőt Svédország tájairól. Ez az út másfél órás, s a reptér, ahová megérkeztünk, nagyon kicsi volt. Sajnos a csomagjaink túllépték a megengedett súlyhatárt, ezért meg kellett válnunk pár kevésbé lényeges és fontos tulajdonunktól. Lényegében mondhatnám, hogy kalandosra sikeredett a hazautunk. De ez így volt tökéletes.

Összegzés: Nagyon jól éreztük magunkat ez alatt a négy hét alatt, és én személy szerint eddig még nem éreztem magam ilyen szabadnak, önfeledtnek és önállóknak egyszerre. Nagyon jól kijöttünk egymással, ami tovább fokozta a hangulatot a kintlétünk során. Nagyon fontos, hogy olyan társaimmal juthattam ki, akikre tudom, hogy mindig számíthatok, és akik önzetlenül és készségesen segítenek nekem, bármiről is legyen szó. Szakmailag is csak előnyünkre vált ez a gyakorlati idő. Sokat fejlődtünk, s a már meglévő szakmai tudásunkat is jól ki tudtuk használni, kamatoztatni tudtuk. Köszönöm szépen a lehetőséget, hogy részt vehettem ezen az élményekben gazdag, fantasztikus gyakorlati úton! Felejthetetlen élményekkel gazdagodtunk, s egymással való kapcsolatunk azóta is töretlen.

Végezetül annyit tanácsolnék a leendő kiutazóknak:

Mint azt már előttünk oly sokan megírták és megmondták, tényleg nem érdemes sok holmit vinni. Viszont feltétlenül gondolkozzatok el, hogy olyan nadrágokat és cipőket vigyetek magatokkal, ami alá tudtok még felvenni pár réteget, és ne ázzon át egyhamar. Ha játszós típusok vagytok és be tudtok szerezni valahonnan pár play station játékot, nyugodtan vigyetek, mert az ottani választék elég szegényes, valamint filmeket is csomagoljatok. Amire egyáltalán nincs szükségetek, az 10 db zacskós leves.

A beszámolókat készítették:

Kovács Gabriella

Kocsis Krisztina

Zsolnai András

Irodalmi sarok

Ady-montázsok 2.

Én asszonyom, be jó, ha rossz vagy,
Mit bánom én, ha utcasarkok rongya
Gondoltam: drága, kicsi társam
Tarts meg engem ígérő Multnak.

Ne tiporjatok rajta nagyon
Mikor legtüzesebb az ajkam.
Akkor fagyjon meg a tied
Ha ott fétrengek lenn, az utcaporban.

Engem egy pillanat megölhet
Én a halál rokona vagyok
Nagy az én bűnöm: a lelkem
Sok volt a bűn, az éj, a vágy.

Milyen szomorú vagyok én ma,
Minden láng csak részekben lobban,
Vedd magadra, mert sajnálom magunkat,
Szemem nem zárják le csúf kezek.

Mihály Henrietta Dóra

Tengerpart, alkony kis-hotelszoba
Boruljon rám és óvjon átkarolva
Vijjogva, sírva, kergetőzve
Szárnyaljuk együtt bé a mindenséget.

Ezerszer is meghalnak
Dúlnak a csókos ütközetek
A daloló tengert hallgatom
S lehullunk az őszi avaron.

Dalol a tenger dalol a múlt
A lelkem lenne: életem, halálom
Éreztem megöl, ha hagyom
Héja-nász az avaron.

Ne félj, hajóm, rajtad a holnap hőse,
Ketten voltunk csak tiszták, hófehérek
Kifestett arcát angyalarnak látom
Vigyorgott rám és ült meredten.

Korsós Klaudia

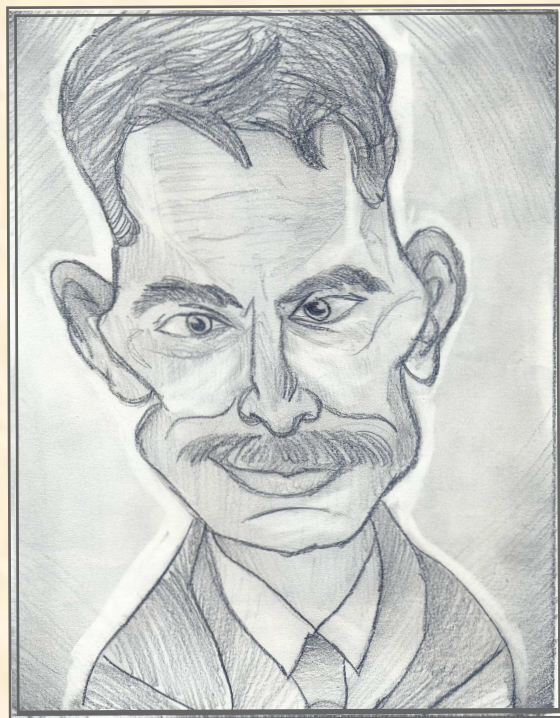
Borzolt, fehér Isten-szakállal
Lecsukódtak bús nagy szemeim.
Ő járt, az Isten járt előttem,
S jég-útjukat szánva szórja be.

Lámpás volt reszkető kezemben,
S száraz karó a két karom már.
Csak Téged, Téged látlak
Sírván a Sion-hegy alatt.

Megvárt ott, a Sion-hegy alján,
Térdig gázolt a vérben.
Uram, nézz végig rajtam,
Mindennek vége, vége.

Vajon lehet-e jobbra várni?
Vele szeretnék találkozni.
Hallom, ahogy lelkemben lépked
Éreztem az Isten-szapot.

Kormányos Julianna

Fekete Zsófia: József Attila

Tatjana levele – modern verzióban

Talán, mert írok, kissé lököttnek tartasz
Szívemben egy csepp hely maradt.
Hallgattam eddig, szólni félttem,
hogy este kint leszel a téren – reméltem,
és, hogy hetenként egyszer láthatlak,
hogy gördeszkád csattan a betonon.
Csak halljam szavad, bevallom,
sokszor csekkolom az üzifalat.

Miért is láttalak meg.
Talán egy szót se címezlek neked.
Talán meg sem ismerlek sosem...
Folyton rajtad jár a szem.
A szobámban kupi, anyám utasít a rendre.
Most megyek pakolni, ezért nem fejezem be.

Gombkötő Ildikó

Régi szokás szerint a ballagó diákok műsorral búcsúztatták tanáraikat. A 12.b és a 12.c műsorán ak önállóan írt szövegeit sikerült megkaparin tanunk, alább közöljük.

Hogyan váltunk érette?

Mint minden középiskolába bekerülő osztály, mi is szerényen kezdtük ezt a hosszú négy évet. Voltak sikeres pillanataink, de voltak mélypontjaink, amik (szinte) mindig rátereltek minket a helyes útra.

Először még féltünk, esetlen kis borjúkként ültünk be a padokba, nem ismerve tanárainkat, s nem tudva a ránk váró megpróbáltatásokról. Bátoratlanul tekintve tanáraink szemébe, ártatlannak próbáltunk tűnni, hogy belopjuk magunkat a szívükbe.

Minden órán csendben voltunk, a légy zümmögését is meg lehetett hallani, főleg akkor, amikor olyat kérdeztek, amire nem tudtuk a választ. Olyankor mindenki példamutatóan tekintgetett a füzetébe... mert akkor még voltak jegyzeteink.

A gólyatáborban az osztály remekül összekovácsolódott, majd közösségünk, mint egy nagy család, aktív életmódot folytatott... az első két évben.

Végül gondolataink sűrű erdejébe mélyedve (amik persze csak az órákon sikerültek) néha már azt sem tudtuk, hogy mi a tananyag. A testünk mindig jó diák módjára ott volt a padban, de a lelkünk még mindig a folyosókon ténfergett.

Nem ment ez másképp biológiaórákon sem, amikor növénytan tanulása közben a gaz már benőtte a fejünket, a genetikával úgy voltunk, hogy a DNS végül is bennünk van, minek tanuljuk hát meg? De amikor eljött a dolgozat ideje, nagyot koppant állunk az asztalon:

- *Nevezze meg az ABO és az Rh vércsoportrendszert kialakító génváltozatok (allélok) viszonyát!*
- *MMMMIIIIII? ? ? ? ?*
- *Tanárnő! Hány ponttól kettes?*

De a matematika sem volt külön számunkra. Hiába mondtuk el neki, hogy nőjön fel és oldja meg maga a saját problémáit egyedül, sosem adta be a derekát! És mi csak bámultunk órákon, amikor a tanárnő felírta nekünk egy-egy feladat megoldását:

- *Jéééé! Ezt így kellett volna???* *Azt hittem, bonyolultabb!*
  - *De tanárnő, ha máskor elkezdi velünk csinálni, akkor tutira sikerül!*
- Vagy a következő fontos kérdés hangzott el:
- *Tanárnő! És ezt én mire fogom használni az életben?*

A magyarórák általában jó hangulatban teltek. Ott is csak a verselemzés, az életrajz, a novellaelemzés, a kötelező olvasmány, a memoriter, a nyelvtani szöösszetételek, a szövegalkotás, a szövegértés, a szórend, a nyelvhelyesség és a helyesírás volt nehéz. Sok fontos mondatot sulykoltak belénk az évek folyamán:

- *Költői képek: metafora, megszemélyesítés, hasonlat, metonímia, allegória, szinesztézia, szimbólum.*
- *Költői alakzatok: ellentét, fokozás, felsorolás, alliteráció, párhuzam, ismétlés.*
- *Novellaelemzés nincs idézés nélkül!*

Továbbá:

- *„Szemem gyenge, fülem jó!”*
- *„A Tíz kicsi néger remek olvasmány!”*

A történelem volt mindenki számára a mumus tantárgy. Tanámónk kellő szigorral tanította meg nekünk az ország három részre szakadását, Mária Terézia uralkodását, a reformkort, a dualizmus korát, az I. világháborút... majd a másodikat. Könnyítésül kaptunk minden félévben egy esélyt arra, hogy kihúzzuk magunkat a felelés alól. Ezt sokan többször is próbálták kihasználni, hátha nem tűnik fel a neve melletti strigula. Az ellentétek ezen az órán élveződtek ki a legjobban:

- *„A dolgozatok jegyeit tekintve, azt kell, hogy mondjam, hogy az ország két részre szakadt.”*

A szünetek mindig az abszolút kedvenceink voltak. Ha hangulatilag figyeljük meg ezeket a pillanatokot, akkor egy igen nagy hullámvasúthoz tudnánk hasonlítani:

- *Na mi volt veled tegnap?? Képzeld, rám írt a facebookon a Béla!*
- *Gyerekek! Volt lecke?*
- *Volt!*
- *Úristen! És mi? Valaki ide tudja adni?*
- *Egyest kaptam fizikából, hiába tanultam, ezt nem lehet, ezt meg kell érteni!!*
- *Ki tudná elmondani a trianoni békét?*
- *Te ezt megtanultad?*
- *Nem írunk töriből? EZAZZ!!!*

És persze ott vannak a szakmai tantárgyaink, ami már több diákot mozgat meg... főként, ha találunk néhány érdekes szót. Mint például latinból:

- *musculus sartorius*
  - *linea alba*
  - *Jessica Alba*
  - *musculus glutelus maximus – nagy fenékizom*
- vagy esetleg olyat, aminek kimondásakor okosnak tűnhetünk:
- *musculus sternocleidomastoideus*
  - *Vingardium leviosza!*

Sokszor ment a kézzel-lábbal való mutogatás anatómiaórák előtt, főként amikor a csontvázat, vagy az izmokat tanul-tuk.

A nyelvi órától még jobban szétszórttá váltunk. A sok csoport még nem is kevert minket össze (annyira), a teremrend viszont már annál jobban. Akármelyikbe léptünk be, sosem a mi csapatunkat találtuk ott. Emiatt (is) késtük le sokszor a kezdést. Ha külső szemlélőként bepillantánánk egy-egy ilyen órára, színes körforgatagot látnánk:

- A hátsó sorban az idegen nyelvet „felsőfokon” ismerő diákok ülnek. Nekik nincs szükségük további tanulásra, az ő tudásuk mindenkié felett áll (*fülhallgató a fülben, újság a kézben, telefonon facebookozás, esetleg körömfestés*).
- Előttük ülnek azok az emberek, akik próbálnak közéjük olvadni, de egy belső hang hajtja őket a figyelem felé (*oldalt ül, tankönyvébe néha belepillant, majd hátranéz a többiekre*).
- A legelső sorban – a hátsó sor által illetett nevezővel – a stréberek ülnek. Valójában ők ismerik legjobban a tanult idegen nyelvet, de ezt sajnos nem képesek belátni, így hát törekednek, hogy mindent újra és újra átismételjenek.

Az előbb felsorolt bakiktól eltekintve, a főmánkat a négy év minden egyes napján remekül hoztuk. Néha-néha voltak hibáink, hiszen a lónak is négy lába van, mégis megbotlik. De annál többet köszönhetünk tanárainknak, akik kitartóan és hatalmas türelemmel terelgettek minket, s igyekeztek a tudást fondorlatos trükkökkel a fejünkbe juttatni. Volt, hogy megbántottuk őket, volt, hogy miattunk sírtak, de az, hogy felnézünk rájuk, sosem múlik el. Köszönjük a munkájukat, törhetetlen kitartásukat, a rengeteg segítséget, a sok átadott tudást, s hogy éretté varázsooltak minket az érettségi idejére!

12.c

Kedves Tanáraink!

Amikor kilencedikben ideértünk, már azt vártuk, hogy ennek vége legyen. Még túlságosan is élt bennünk a nyár, a búcsú szeretett általános iskolánktól. Mert hát ugye annyira örültünk, hogy megszabadultunk attól a nyolc évtől, és erre elkezdődött újabb négy... De aztán megismertük egymást, megismertük tanárainkat, átéltük az első közös osztálykirándulásunkat.

Tizedikben már körvonalazódott bennünk, hogy tanulni kéne. Persze akkor sem ment nagyon. De közel kerültünk egymáshoz, és feledhetetlen emlékekkel gazdagodtunk.

Aztán tizenegyedikben egy családdá váltunk, ahol a tanárok lettek a pótszüleink. És mit csinálnak a szülők? Felkészítik gyerekeiket az életre. Ezt a kisérettségi által akarták elérni... De mint tudjuk, az ember a saját hibáiból tanul.

Tizenkettedikben sok mindenre rájöttünk. Például, hogy József Attila nem akarja tényleg belesütönni magát a kenyérbe, csak költői képet használt. Vagy hogy Mária Terézia nem arra jött rá, hogy ő a király. Rájöttünk arra is, hogy nyolcszöveget csak úgy tudunk rajzolni, ha egy négyzetbe beleírjuk, hogy „nyolcszög”. Megtanultuk, hogy a rágóizom latinul nem musculus rágikus, és hogy attól, hogy a denevérek ultrahanggal tájékozódnak, még nem tudnak megultrahangozni egy várandós nőt. De még az is él bennünk, hogy a Rómeó és Júlia szereplőjének, „Merkúciónak” a nevét nem „Merkucsitónak” kell ejteni. (...)

És most ez a nagy család itt áll az érettségi előtt. Elballagunk, majd bizonyítjuk négyéves tudásunkat, hogy azután ki-repülünk a való életbe, amire pótszüleink készítettek fel. Ez a nap a búcsúzás napja.

12.b

„Olyan tükrökben nézheted meg magad, ahova egyébként földi halandónak nincs esélye benézni”

Interjú Kulka Jánossal

Interjúnk ezúttal valóban exkluzív, hiszen a színésznek kizárólag ránk volt pár perce a Petőfi-telepi Művelődési Házban, május 5-én adott koncertje előtt. Herczeg Liliána, akit az év legjobb diákújságírójának választott az iskola diáksága és tanári kara, ballagása napján ezzel a szép feladattal zárta le iskolaújságunknál végzett sikeres munkáját. Kérdező társa Mikó Anna tanárnő volt.

M. A.: *Úgy tudjuk, Szegeden nőtt fel. Van egy tanár nálunk, Marton József, aki azt mondja, osztálytársak voltak. Hiányzik-e Szeged?*

– Nézze, én nagyon régen elkerültem innen. Tizennyolc éves voltam, amikor fölvettek a főiskolára. Szívesen jövök vissza. Fiatalkoromban egy kicsit nehezebb volt visszajönni. Ahogy telnek az évek, egyre inkább a jó emlékek jönnek elő, egyre kevésbé fáj már a szívem ezért az egész elveszett gyerekkorért, fiatalságért. Rokonaink nem éltek itt, úgyhogy nem is maradtak itt igazából gyökereim, barátságokon kívül más kapcsolataim. Két évvel azután, hogy Pestre kerültem, édesapám is visszajött Budapestre, úgyhogy megszakadt a várossal minden kapcsolatunk. Nehéz volt az első pár évben ezt a gyors váltást, hirtelen válást feldolgozni. Most már könnyebb.

H. L.: *Jól tudom, hogy Szegeden a bölcsészkarra szeretett volna menni?*

– Az úgy volt, hogy a Ságvárba jártam általános iskolába és gimnáziumba is. Mivel nagyon szerettem a nyelveket, igazából francia-angol szakra szerettem volna menni, de az nem indult akkor Szegeden, és angol-magyar szakot választottam. Tizenegyedik voltam az OKTV-n, úgyhogy félig-meddig föl is voltam már véve. De szerencsére hamarabb volt a Színművészeti Főiskolán a felvételi, ahova valami érhthetetlen módon fölvettek, és így aztán már nem is men-

tem el felvételizni a bölcsészkarra.

M. A.: *Hallottunk egy pletykát, miszerint a színművészetit csak „brahiból” próbálta meg. Van ebben valami igazság?*

– Hát, ez így túlzás, hogy brahiból, ezt is inkább csak én mesélem, de valóban így van. Volt egy nagyon kedves osztálytársnőm, Polák Tücsi. Tulajdonképpen Tücsi szeretett volna színésznő lenni. Volt egy irodalmi színpadunk a Ságvárban, amit Bodola János tanár úr vezetett, ott játszottunk kisebb darabokat, darabrészleteket. Tücsivel egymás bizalmasai voltunk, ő megosztotta velem ezeket a terveit, és tulajdonképpen ő kért meg, hogy menjünk együtt. De azért nyilván nem hagytam volna magam én se rábeszélni, hogyha nem mozog bennem valami rejtett, ki nem mondott vágy. Úgyhogy félig-meddig titokban mentem felvételizni, csak apámnak árultam el, és a Ságvári Gimnáziumban is csak egy igazgatóhelyettesnek.

H. L.: *Hogyha nem a színészetet választja, mit választott volna helyette?*

M. A.: *Gyerekkoromban a Szomszédokban, Nagy Fehér doktorként ismertem meg. Nyilván nem a szappanopera-szerep egy színész életében a legnagyobb feladat, de azért ennek a karakternek volt egy olyan jellemzője, ami szerintem nagyon igaz Önre is: az a humánus, amit képvisel.*

– Hát nagyon kedves, ha így látja. Annyiban kénytelen vagyok kijavítani, bár nem sokat változtat a lényegen, hogy azért ez nem az a fajta szappanopera volt, amit ma annak nevezünk. Nem napi sorozat volt, hanem kéthetente egyszer jelentkezett, nagyobb műgonddal készült, íróilag is igényesebb volt, mint a mostani sorozatok. És talán amiben nagyon különbözött minden naivitása ellenére, hogy tényleg egy nagyon humánus televízióműsor volt, aminek a készítői hittek abban, hogy az emberek jobbak lesznek attól, hogyha odafigyelnek egymásra, hogy lehet egy vacak lakótelepi ház hetedik emeletén úgy élni, hogy az ember segít a másinak, átkopog a szomszédhoz, hogy él-e még. Amit üzent, amit mondani akart, az szerintem nagyon fontos volt, és szociológiailag is érdekes lenyomata ennek a '87-től 2000-ig terjedő időnek.

A szerep maga hálás szerep volt. Orvost játszani mindig hálás dolog. Rádásul édesapámnak nagyon jó barátja volt Horváth Ádám. A rendező nagyon tisztelte apámat, aki egy fantasztikus orvos volt. Úgyhogy szerintem kicsit őt is írta meg ebben a Mágenheim Ádámban. Mindig azt hittem, hogy a szerep tényleg csak az apám és Ádám barátságának köszönhető, az volt a mániám, hogy csak protekcióval kaptam meg, de nem tudom, hogy így volt-e. Én akkor Kaposváron voltam színész, és Ádám kifejezetten azt akarta, hogy kevésbé ismert színészek játsszanak a sorozatban, kivéve persze az idősebbeket, például Zenthe Ferit, Komlós Jucit. Szeretett volna olyan színészeket, akiket így fogad el a közönség, itt ismerik meg.

M. A.: *Lehet mondani, hogy tulajdonképpen ezzel futott be?*

– Nekem ez nagyon furcsa, mert én egy boldog vidéki színész voltam, akkor voltam a pályán hat éve, négy csodálatos pécsi év után, kaposvári éveim virágjában, agyba-főbe játszottam mindent, Jászai-díjat kaptam. Miközben tényleg országos ismertséget hozott a Szomszédok, nekem munkában ez jelentette a legkevesebbet. Kéthetente forgattam egy napot, tehát bennem nem tudatosult, hogy közben híres lettem vagy ismert. Furcsa volt, hogy továbbra is ott játszottam Kaposváron, és közben megállítottak az utcán. Kicsit tudathasadásos helyzet volt.

M. A.: *Azért valahogy mindig mintha megtalálnák ezek a fajta „humánus” szerepek. Láttam a Valahol Európábanban Simon Péterként, vagy az Esőember főszerepében, ami kifejezetten a másságot mutatja be. Közben a közszerepléseiben – amit egy színész meggyőződésből kell, hogy vállaljon, mert ezt nagyon végig kell gondolni – azt látom, hogy kiáll a sajtószabadságért, majd antirasszista díjat kap.*

– Azt gondolom, hogy biztos nem csinálnám ezt, ha nem bíznék abban... szóval annyira biztos vagyok abban, hogy meggyőződésből csinálom, amit csinállok, hogy azért ez nekem nagyon-nagyon sok erőt ad. Valóban egy boldog, sokat dolgozó színész vagyok, nekem tényleg nem azért kell valaki helyett tolni a szekeret, vagy valakinek a nevében szólni, hogy azzal előbbre jussak. Egyszerűen tényleg az igazságérzetem hajt, én nem egy ilyen Magyarországot akartam. Ami most épül, az nekem nagyon idegen, azt én nem ismerem vagy nem is akarom ismerni. Az ember megpróbál valahogy a maga eszközeivel ezen az egész furcsa, részvétlen világon, ezen a tényleg nagyon felhígult vagy megkeményedett világon segíteni a maga módján. Szerintem, ha egy színész jó ügyet szolgál, akkor azzal nem árulja el a szakmáját. Akkor árulja el, ha rossz ügyet szolgál. Tehát egy színész akkor lesz veszélyes, ha a szélsőséges eszmék mellé áll, ha olyan szekereket tol, amik veszélyes szekerek, amik fegyverek. De szerintem egy színésznek jó ügyekért kell kiállni, szabadság mellett kiállni, hiszen a művészet eleve szabadság. Ha ezt a szabadságot valaki korlátozni akarja, akkor ez ellen mindenképpen harcolni kell.

H. L.: *Ez a humánuság maga formálja humánusra a karaktereket is? Nincs benne a saját személyisége?*

– De. Ez vagyok én, és nyilván vannak szerepek, amiket azért is kapok, mert szükség van valamiféle emberi tartalomra, vagy egy olyan emberre, aki ilyen „világjobbító”, mint mondjuk a Simon Péter a Valahol Európában című musicalben. De ugyanúgy én vagyok III. Richárd is. Pont ez a csodálatos a színészetben, hogy a saját személyiségednek az összes részét használni tudod. Használhatod a saját gonoszságodat is, mindent, ami vagy. Állandóan olyan tükrökben nézheted meg magad, ahova egyébként földi halandónak nincs esélye benézni, hiszen szerepek nem állítják olyan kihívások elé, hogy megnézze, hogy még hányféle tud lenni.

*Herczeg Liliána
Mikó Anna Júlia*

Mire leszáll az éj, a Roy és Dunn által talált nyom segítségével a rendőrség gyors akciót tervezett. A rendőrkapitány mozgósította az elérhető összes emberét, mindenkit, aki fegyvert képes fogni, és kivonultak az Evergreen Street 9. elé.

Dunn ügynök értesítette az FBI-t, s jelezte Roynak, hogy ők is részt vesznek az akcióban.

Most tíz rendőrautó sorakozik az Evergreen Street 9-es ház előtt. Egyiknek a szirénája sem szól, a villogók is ki vannak kapcsolva. Roy ott áll az ajtóban, és felpillant a hatalmas épületre. Ablakai be vannak törve, vagy deszkák fedik. Az Evergreen Street az egyik legkihaltabb utca a városban, olyan, mint egy mocsos kád lefolyója. A szenny itt gyülemlik fel a legjobban. Innen jelentik a legtöbb eltűnést, gyilkosságot, rablást, erőszakot. Olyan, mint egy rákos sejt magja. Roy végigpillant az utcán, de az teljesen kihalt. A drogdílerék és utcalányok, meglátva a rendőrautókat, azonnal kereket oldottak. Roy még éppen látta, hogy az egyik „bűnös életű hölgy” beugrik egy felcícomázott járgányba, és eszeveszett tempóval elhajt az ellenkező irányba. Jó messzire tőlük.

– Helyes – gondolja Roy. – Minél kevesebb a kíváncsi tekintet, minél kisebb a tömeg, annál kevesebb az esély arra, hogy ez a mocskok meglóg.

Már csak Dunnra és az FBI-ra várnak. Roy türelmetlenül nézi óráját, de Dunn még sehol. Még egy perc. A telefonjához nyúl és bepötyögi Dunn számát, már vagy ezredszer. Kicsöng, de semmi válasz. Idegesen lenyomja.

– A francba! – kiáltja. – Na jól van, emberek! Bemegyünk!

Az emberek, egytől egyig golyóálló mellényben, puskával a kezükben, kérdően néznek rá.

– És az FBI? – kérdi egy hang a tömegből.

– Le vannak szarva! – mondja. – Erről lecsúsztak!

Az emberek felmorajlanak, majd készenlétbe helyezkednek.

– Ne feledjék, hatodik emelet. Gyors és tiszta munka legyen – mondja Roy –, és lehetőleg élve hozzuk ki azt a tetvet.

A rendőrök, élükön a helyi kommandós csapattal, behatolnak az épületbe. A bejárati ajtó mellett egy lépcső vezet a pince felé, az egyik kommandós lepillant, majd jelzi, hogy a terep tiszta. Lassan megindulnak az első emelet felé. Roy lép be legutoljára. Az utolsó kommandós épp akkor tűnik el a lépcsőfordulóban. Kipillant az ajtón. A rendőrség többi tagja mögötte áll, és várja az utasításait. Roy felsóhajt. Eljött hát a nagy nap. Épp kiadná parancsot, hogy induljanak, amikor megcsörren a telefonja. Fegyverét leereszti, és idegesen keresni kezdi a készüléket. Nagy nehezen kibányássza kabátja zsebéből, és a kijelzőre pillant. Dunn az. Kifújja a levegőt, és int a társainak, hogy menjenek előre.

– De várjanak meg! – kiáltja utánuk. – Semmi esetre se hatoljanak be!

A telefon tovább csörög. Roy mérgesen megnyomja a gombot, és beleszól.

– Hol a francban vagytok már, kölyök? Miért nem...

– Helló, Roy – fojtja bele a további szitokáradatot egy vérfagyasztóan nyugodt hang. – A kis barátja jelenleg nem elérhető.

Hangos, tébolyult nevetés hallatszik a telefonból, és Roynak el kell tartani a fülétől a készüléket. Mikor az abbamarad, visszaemeli. A hang újra nyugodtan folytatja.

– Hagyja csak a többieket, ők ismét árnyékra vetődnek. Már vártam magára. Kérem, csatlakozzon hozzánk idelent.

Roy érzi, hogy a lábából kifut az erő. A pincébe vezető folyosóra pillant, és tudja: AZ ott van lenni. A társai után néz, de azok már eltűntek a lépcsőfordulóban. Idegesen markolja a telefonját, észre sem veszi, hogy a műanyag készülék megreccsen a markában. A telefonból földöntúli nevetés hallatszik, örült, örömteli kacagás. Roy újra elkapja a fülétől, de még így is tisztán hallja. Majd hirtelen megszűnik. A hívó fél bontotta a hívást. Roy zsebébe süllyeszti a telefont, még egyszer a lépcsőkre pillant, majd elindul a pince felé.

Fekvenyomó bajnokunk

Kálmán Cintia Bianka 10.c osztályos tanuló kedves, mosolygós lány. Senki nem gondolná, hogy mennyi erő is lakik benne: a XIII. Fekvenyomó Diákolimpia döntőjén, Kazincbarcikán első helyezést ért el április 22-én.

- *Különleges sportot űzöl. Mesélnél erről?*
- Két éve kezdtem el mint erőemelő, rá egy-két hónapra a fekvenyomó szakágban is elkezdtem edzeni. Ezt a sportot általában a férfiak kedvelik, kétszer-háromszor többen vannak, mint a lányok.
- *Hol van a városban ilyen edzés?*
- Ducsai Erőemelő Oskolájába járok. A Radnóti Gimnáziumban vannak az edzések.
- *Régebben űztél-e valamilyen sportot?*
- Négy évig kosárlabdáztam, két évig kézilabdáztam.
- *Nemrég országos versenyt nyertél.*
- Ahol nemrég jártam, az egy országos fekvenyomó diákolimpia döntője, ahol kb. háromszáz versenyző vett részt.
- *Mennyit gyakoroltál rá?*
- Az edzőm segítségével a technikámat és az állóképességemet fejlesztettük. Kb. két hónapja készülök csak erre a versenyre, és egy hónapja volt egy diákolimpia-döntőre válogató verseny, amin első helyezést értem el, így jutottam a döntőbe.
- *Beszélg a döntőről!*
- Hét súlycsoportba és korcsoportokba osztottak bennünket. Hat ellenfelem volt, ebből egy volt igazi rivális. 63-as, 3 kilós súlycsoportban, illetve hatos korcsoportban indultam. A verseny két napig tartott, szombaton és vasárnap, de már pénteken utaztunk a helyszínre, Kazincbarcikára. Elég nehéz volt. Először úgy tudtam, második lettem. Mivel három fogás van a versenyben, az első 42,5, a második 47,5, a harmadik 50 kg. A harmadik gyakorlatomat érvénytelennek találták. A másik lánynak sem sikerült az 50 kg-ot kinyomni, és az én testsúlyom volt kevesebb, így lettem első.
- *Hogy érezted magad ezen a sporteseményen?*
- Jól éreztem magam, nagyon kedvesek voltak, de mint rutinos versenyző a versenyrendezést nem találtam a rangjához méltónak.
- *Mennyire akadályoz ez a tevékenység a tanulásban?*
- Nagyon sokat köszönhetek az edzőtársaimnak. Mindig biztatnak és segítenek. Heti négy edzésen veszek részt, ami elég megterhelő. Elég kevés időm marad arra, hogy tanuljak, de a jegyeim kárára nem megy.

Katona Boglárka

Mi újság veled? – Kocsis Edit (Edő)

Kocsis Edit sokoldalú érdeklődéssel rendelkezik. Nemrég még nálunk járt könnyűipari szakképzésre, most mégis a Vadasparkban, a zsiráfház-nál dolgozott, amikor össze futottunk. Kíváncsi voltam, hogy vett az élete ilyen fordulatot.

- *Hogy alakult a továbbtanulásod az érettségi után? Sikerült megvalósítanod az eredeti terveidet?*
- 2009-ben ott maradtam ruhaipari technikus szakmán az iskolában. Ezt sajnos teljesen nem sikerült befejeznem, de tervezem, hogy jövőre vagy egy évvel később hivatalosan teljesítem. Eredeti tervem szerint a technikus vizsgám után csecsemő- és gyermekgondozó szakra szerettem volna menni a Juhász Gyula főiskolára. Kevés volt a pontom, így nem sikerült felvételt nyernem. Utánanéztem, hol lehet még ilyen tanulni, és a MIOK-ban találtam is valamit, de ott nem indítottak esti tagozatot, és nappalira nem mehettem, mert túl idős voltam hozzá.
- *Ki segített eldönteni, hogymi legyen a „B” terv?*
- Anyukám segítségével találtuk ki, mit tegyek. A MIOK-ban elkezdtem a győgymasszööri osztályt esti tagozaton, 2011 őszén. Régebbi álmaim között szerepelt még állatkerti állatgondozói képzésben részt venni, így ugyanabban a tanévben sikerült ezt is elkezdenem a Juhász Gyulán OKJ-s képzésben.
- *Mit gondolsz, jó döntést hoztatok?*
- Úgy érzem. A győgymasszööri képzés gyakorlati részét szeretem csinálni, bár az elmélet nem igazán könnyű úgy, hogy nincsenek előtanulmányaim, itt főleg az anatómiára gondolok. Azért a szívemhez közelebb áll az állatkerti állatgondozói képzés.
- *Ehhez tartozik az a munka, amit itt, a Szegedi Vadasparkban végzel?*
- Igen, itt végzem a gyakorlatomat. Így sokkal könnyebben tudom tanulni az elméletet is, és persze feledhetetlen élményekben van részem, például a zsiráfot kézből etethetem. Nagyon várom már, hogy a veszélyes állatokhoz kerüljek, de előtte ki kell tanulnom a nem veszélyes állatok gondozását.
- *Meddig tartanak a tanulmányaid?*
- Mindkét helyen 2013 tavaszán fogok vizsgázni. A későbbiekben szeretnék mindkét szakmában benne maradni.
- *És mi lesz a régi álmaiddal?*
- A csecsemő- és gyermekgondozói képzést elképzelésem szerint meg szeretném csinálni, bár már nem biztos, hogy főiskolai szinten.
- *Mit üzenél a volt iskolád diákjainak?*
- Azt, hogy ne csüggedjenek, ha elsőre nem jön össze, amit szeretnének. Lehet, hogy így olyat találnak, amit majd jobban szeretnének csinálni, és ki tudja, hogy mit hoz még a sors nekik. Hiszen még fiatalok vagyunk.

Mikó Anna Júlia

Csongrád megye épületei az öltözködésben

A magyar divatban egyre fontosabb szerepet kapnak hazánk és szűkebb környezetünk hagyományai és értékei.

Ebbe a trendbe bekapcsolódva kaptak öltözképzési feladatot iskolánk, a Szegedi Szolgáltatási Középiskola és Szakiskola Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézménye divat- és stílustervező szakmát tanuló diákjai. Ez egybeesett az iskola által kiírt megyei szintű pályázattal is, melyre külön kategóriában általános- és középiskolás tanulók nevezhettek rajzaikkal.

A 13-14. évfolyamos diákok feladata az volt, hogy nézzenek körül szűkebb hazájukban, Csongrád megyében, és a képzeletüket megragadó épület inspirációja alapján tervezék meg egy adott öltözképzés mintáját vagy formai kialakítását. A tervezőtanoncok tanulmányozták a választott épületet, kutatták történetét, rajzokat készítettek, majd egy részletet kiemelve továbbfejlesztették azt. Különböző grafikai megoldásokkal, méretekkel, elrendezésekkel kísérleteztek. Az így megálmodott kompozíciókat más-más technikákkal, kreatív módon egy már kész ruhadarabra applikálták.

A Víz világnapja alkalmából iskolánk tanulói is lehetőséget kaptak a városi bemutatkozásra egy **tárlaton**, mely a **Szent István téren, a Víztoronyban** nyílt. Egyik diákunk, **Bürgés László Dávid** témaként a szegedi Szent István téri Víztoronyt választotta. Az „Öreg Hölgy” (a szegediek így nevezik ezt az 1904-ben épült műtárgyat) több munkaterv elkészítésében is inspirálta diákunkat. A többi tanuló ruhatervein, elkészült munkáin Csongrád megye több híres épületének – pl. Fekete Sas Szálló, Reök-palota, Somogyi-könyvtár, ópusztaszeri jurták – jellegzetes motívumai is megjelennek, melyek akár önálló textilmintaként is felhasználhatók.

Az itt bemutatott rajzok ennek a komplex tervezési folyamatnak a részei, a kiállított ruhadarabok pedig egy-egy kiragadott ötlet megvalósítási lehetőségei.

A szegedieket elbűvölte a régi épületben rendezett kiállítás, mely megtekinthető augusztus végéig a www.szegedivizmu.hu honlapon megadott időpontokban.

Nagy Piroska

Gratulálunk!

Az alábbi levelet húsvétkor kaptuk Zanin Csaba tanár úrtól, Zanin-Kasza Ilona tanárnőtől és a – most már nagyobbik – kislányuktól:

Kedves Mindannyian!

Örömmel tudatjuk, hogy Zanin Anna lányunk, a tantestület harmadik idei kisbabája is megérkezett közénk. Történt mindez Nagypénteken délelőtt 10.25-kor komplikációktól mentesen. Paraméterei? 51 cm, 3950 g !!!, sötét hajtincsek, kecses szemöldök, duci ujjacskák. Kellemes húsvétot és jó pihenést!

Ilona, Csaba és Zsuzsi

Május 31-én, 11 óra 55 perckor megszületett Pásti Urbán Leona tanárnő unokája 3560 grammal és 50 centiméterrel. A „fiatal-ember” az Arany-Tóth Leonard nevet kapta.

Aranyköpések – a diák visszavág

Tanárainktól (a diákok gyűjtése):

„Mondj egy magyar értelmes mondatot!”

„Ez úgy csinál ez a lány...”

„monáris atomtömeg” (moláris helyett)

„bödözsgé” (büdöske helyett)

„lehülik” (lehül helyett)

„hidratejációs” (hidratációs helyett)

„bármelyiknél” (bármelyiknél helyett)

„környezetéjé”

„Menj a füzetbe!”

„Nyisd ki a padodat!”

„Bajuszos, kopasz, zsíros hajú...”

(tanárjelölt:)

„A Honeybeast az mi? Valami Petőfi Rádió?”

Diákjainktól (azért még mindig ők viszik el a pálmát):

„– Mikor született?”

– Nem tudom, de tíz évvel idősebb nálam.”

„(megszólal a telefonja)

– Jaj, elnézést, nem én voltam.”

„Szeretem a nyelvtanot.”

„A keresztényeknél Isten alapította a Földet.”

„– Ki írta a Bibliát?”

– Aki ott volt. Én hiányoztam ennél a résznél.”

„A holló visszaszállt, így jelezve, hogy még nem száradt fel.”

Mikó Anna gyűjtése

„Az első versszak keretes szerkezetű.”

„Katona József írta a művet a 16. sz.-ban, 1213 József 1492-ben született.”

„Vajda János elég sok száz szállal kötődött az 1848-as és 1850 között polgári eseményekhez.”

„Szóbajönnek Tiborc panasza.”

A 9. c osztály gyűjtése

Fejes Edit és Gera Csilla gyűjtése

Ne feledd!

Június 4-e a **Nemzeti összetartozás napja**. Az osztályok a történelemtanárok és osztályfőnökök segítségével emlékeznek meg az eseményről.

Június 5-én és 6-án zajlanak az osztályozó vizsgák. Szervező: Dr. Veszelinov Ágnes.

Az osztálykirándulások június 7-én és 8-án lesznek. Az épületben maradó diákok számára alkalmi órarend készül.

Június 15-én lesz az év végi osztályozó értekezlet.

Június 16-a és 28-a között zajlanak majd a szóbeli érettségi és szakmai vizsgák, amelyekhez mindenkinek sok szerencsét kívánunk.

A tanévzáró ünnepélyt június 25-én, 17 órakor tartjuk. Ennek felelőse: Gera Csilla.

A leendő kilencedikes tanulók június 27-én iratkoznak be.

Június 30-án, 10 órakor lesz az oklevélosztó ünnepség a szakképzésben végzettek számára.

A nyári szünetben az iskolában ügyeletet tartunk

- július 4-én 9-től 12 óráig,
- július 18-án 9-től 12 óráig,
- augusztus 1-jén 9-től 12 óráig,
- augusztus 15-én 9-től 12 óráig.

A **KáZsé (Egész Könnyű) lap munkatársakat keres**. Szerkesztőségünk több fontos tagja az idén végez az iskolában, így szükségünk van az alsóbb évfolyamos tehetségekre. Jövőre is várunk, ha jó az íráskészséged és/vagy (!!!) szervezőkészséged, szívesen készítesz fotókat, rajzokat, vagy csak vannak ötleteid.

Keress Mikó Anna tanámót, illetve várunk a szerkesztőségi ülésen, amelynek időpontját a következő évben is igyekszünk úgy alakítani, hogy az összes, lapunk iránt érdeklődő diáknak megfeleljen.

Nyáron se feledjétek: minden érdekel minket. Ne habozzatok képen és írásban is megörökíteni nyári élményeiteket.

Büszkeségeink

A KáZsé (Egész Könnyű) lap által meghirdetett szavazás eredményeképpen **Az év diákújságírója Herczeg Liliána** 12.b osztályos tanuló lett. Liliána főleg kulturális témákban remekel, interjúi, kritikái népszerűek. Tervei között szerepel, hogy a felnőtt életben is folytatja az újságírást, kommunikáció szakra szeretne menni. A díjat a ballagási ünnepségen vette át.

A szavazáson **második** helyezett lett **Katona Boglárka** 9.c osztályos tanuló, aki rendszeres, az eseményekre leggyorsabban „ugró” riporterünk.

A **harmadik** helyen **Soczó László** végzett, aki már szakképzős, felnőtt diák, a KáZséban megjelenő folytatásos regény állandó szerzője. Mindhármuknak gratulálunk!

Példamutató tanárok csapata az iskolai regatán

Ötödik alkalommal ültek **sárkányhajóba** az SzSzKSz Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézménye tanárai, hogy teljesítsék a Boszorkánysziget–Maros-torkolat rekordkísérlet 8 km-es távját. Molnár János csapatkapitány a meghívót először olvasva úgy gondolta: a puding próbája az evés, a sárkányhajózásnak az evezés, így tapasztalatgyűjtési céllal először a tanári kar tagjaiból toborzott legénységet. A csapat olyan jól érezte magát a versenyen, hogy több éve rendszeresen megismétlik a futamot. Ádándi-Kiss Gyula edző szakszerű vezénlyése kiterjedt a talajgyakorlatokkal történő bemelegítéstől kezdve a pihenők ütemezésén át még a szomszéd hajóknak adott utasításokig is. Nem tudni, hogy a viharos szél, a pihenők száma, vagy a csupán 19 fős legénység volt az oka, de a 463. futam időeredménye (1:00:22) elmaradt az iskola eddigi legjobbjától. Lehet, hogy a jó példa alapján a diákok csapatának sikerül majd rekordot javítani?
(Kippet György beszámolóját idéztük)

A **KáZsé (Egész Könnyű) lapot kiadta:** a Szegedi Szolgáltatási Középiskola és Szakiskola Egészségügyi és Könnyűipari Tagintézménye.

Felelős kiadó: Szabóné Diós Edit igazgató.

Felelős szerkesztő: Mikó Anna Júlia.

Szerkesztették: Herczeg Liliána, Katona Boglárka.

Rajz: Fekete Zsófia.

A fotókat készítették: Kendl György, Kovács Gabriella, Marton József, Mikó Anna Júlia, Nagy Piroska, Szabóné Diós Edit.

A lapban megjelenteket írták: 12.b, 12.c, Cseh Ferencné, Gombkötő Ildikó, Herczeg Liliána, Katona Boglárka, Kipper György, Kormányos Julianna, Korsós Klaudia, Kovács Gabriella, Kocsis Krisztina, Mihály Henrietta Dóra, Mikó Anna Júlia, Nagy Piroska, Soczó László, Zsolnai András.

A **felhívásokat, aranyköpéseket, verseket, versenyeredményeket** köszönjük tanárainknak és a DÖK-nek!

Szeged, 2012. június